

Znaky přijetí Ducha Svatého

George Whitefield (1714-1770)

Skutky 19:2: *"Přijali-li jste Ducha svatého, uvěřivše?"*

Těmto slovům byly přisuzovány dva různé významy. Někteří předpokládali, že otázka zde položená byla, zda tito učedníci, které svatý Pavel našel v Efezu, obdrželi Ducha Svatého skrze vkládání rukou? Jiní se domnívají, že tito učedníci již byli pokřtěni křtem Janovým, což nebylo doprovázeno okamžitým vylitím Ducha Svatého, a tak se jich apoštol zde ptá, zdali přijali Ducha Svatého, když byli pokřtěni v Krista Ježíše? A když odpověděli záporně, nejprve je pokřtil a pak na ně vkládal ruce ve jméno Pána Ježíše.

Který z těchto výkladů nejvíce odpovídá pravdě, není ani snadné, ani příliš nutné stanovit. Nicméně, jelikož tato slova obsahují to nejdůležitější zkoumání, bez jakéhokoli vztahu ke kontextu z nich ukáží

ZA PRVÉ, kdo je Duch Svatý, o kterém se zde mluví, a že Jej musíme všichni přijmout, než se můžeme nazývat pravými věřícími,

ZA DRUHÉ, předložím některé biblické znaky, díky kterým můžeme poznat, zda jsme takto přijali Ducha svatého či nikoliv, a

ZA TŘETÍ se na závěr ohledně učení, které bude předloženo, obrátím na několik odlišných tříd vyznávajících křesťanů.

ZA PRVÉ, chci ukázat, kdo Duch Svatý o kom se v textu mluví, je, a že Jej musíme všichni přijmout, abychom se mohli nazývat pravými věřícími.

Duchem Svatým je zcela jasně míněna třetí Osoba věčně požehnané Trojice, jedné podstaty a společně věčný s Otcem a Synem, vycházející z nich, ale roven oběma. Je důrazně nazýván Svatý, protože je sám v sobě nekonečně svatý, a je původcem a dokonavatelem veškeré svatosti v nás.

Tento požehnaný Duch, jenž se kdysi vznášel nad vodami, jenž zastínil požehnanou Pannu, než se jí narodilo to svaté dítě, jenž sestoupil v tělesné způsobě jako holubice na našeho požehnaného Pána, když vystoupil při křtu z vody a jenž pak přišel v ohnivých jazycích na hlavy všech Jeho apoštolů v den Letnic: to je ten Duch Svatý, který se musí vznášet nad našimi dušemi; tato moc Nejvyššího na nás musí přijít a musíme být pokřtěni křtem a přečišťujícím ohněm, než budeme moci být nazváni skutečnými údy Kristova mystického těla*.

Tak praví apoštol Pavel, "Čili sami sebe neznáte, že Ježíš Kristus jest ve vás, (to jest, svým Duchem), leč jste snad zavrženi?" A: "Jestližeť pak kdo Ducha Kristova nemá, tenť není jeho." A opět, praví svatý Jan: "Víme, že jsme Jeho, po Duchu, kteréhož dal nám."

Není vskutku nutné, aby nám byl Duch nyní dán tím zázračným způsobem, jakým byl prvé dán apoštolům našeho Pána, skrze znamení a divy, ale je naprosto nezbytné, abychom přijali Ducha Svatého v Jeho posvěcující milosti tak skutečně, jako oni, a tak to bude pokračovat i nadále až do konce světa.

Takto se tomu má mezi Pánem Bohem a člověkem: Pán Bůh prvé učinil člověka dobrého, nebo, jak to vyjadřuje svatý pisatel "k obrazu Božímu stvořil jej;" to jest, jeho duše nesla rukopis, otisk Božské přirozenosti. Ten, jenž před tím svým všemohoucím rozkazem učinil svět svým Slovem, vdechl do člověka dech duchovního života, a jeho duše byla ozdobená podobností vši dokonalosti Boží. To byla konečný tah stvoření: dokonalost jak v mravním, tak v materiálním světě. A tak blízce člověk odrážel svůj božský Originál, že Pán Bůh nemohl, než se radovat a těšit ve svém

* Kristovo mystické tělo – termín, kterým puritáni často označovali neviditelnou církev, duchovně úzce a osobně spojenou s Kristem coby hlavou v tzv. mystické jednotě. Tato nadpřirozená jednota se v teologii nazývá mystickou, protože „převyšuje všechny analogie se zemskými vztahy v důvěrnosti jejího spojení, proměňující moci vlivu a znamenitosti jejích důsledků.“ (Ch. Hodge)

obrazu; proto čteme, že když Bůh dokončil neživou a zvířecí část stvoření, pohlédl na ni a viděl, že to bylo dobré; ale když byl učiněn krásný, Pánu Bohu podobný člověk, aj, bylo to velmi dobré.

Šťastný, nevýslovně šťastný musel člověk být, když byl takto účastníkem božské přirozenosti. A tak mohl nadále setrvat, kdyby setrval ve svatosti. Ale Pán Bůh jej postavil do stavu zkušebního období, se štedrým svolením jíst ze všech stromů v zahradě Eden, kromě stromu poznání dobrého a zlého: v den, kdy by z něj pojedl, jistě musel zemřít; to znamená, být podroben nejen dočasné, ale i duchovní smrti, a v důsledku toho ztratit onen Boží obraz, onen duchovní život, který v něj Pán Bůh nedlouho předtím vdechl a který byl k jeho blaženosti, jakož i k slávě.

Člověk by řekl, že tyto podmínky, na nichž závisela blaženost, byly pro omezeného člověka snadné. Ale člověk, nešťastný člověk, byvše sveden d'áblem, a zatoužice stejně jako on se rovnat svému Stvořiteli, jedl ze zakázaného ovoce; a tím podlehl tomuto prokletí, které věčný Bůh, jenž nemůže lhát, vyřkl nad jeho neposlušností.

Proto také čteme, že brzy poté, co Adam padl, naříkal, že byl nahý; nahý nejen co se týče jeho těla, ale nahý a zbavený těch božských ctností, jenž předtím přiodívaly a krásily jeho duši. Neblahé vzbouření se a porušení, do nichž viditelné stvoření upadlo, trní a bodláčí, které nyní vzešly a rozprostřely se na zemi, nebyly než chabým odrazem, mdlým znázorněním toho zmatku a vzpoury a těch rozličných žádostí a vášní, které po pádu vyrašily a zcela zaplavily lidskou duši. Běda! Už nebyl obrazem neviditelného Boha; ale jakož napodobil d'áblův hřích, stal se jakoby účastníkem d'áblovy přirozenosti, a z tohoto spojení s ním klesl do stavu přímého nepřátelství vůči Pánu Bohu.

V takovém strašlivém porušeném stavu, jsme nyní my všichni přivedeni na svět: jaký je kořen, takové musí být i ratolesti. Proto je nám řečeno, že "Adam...zplodil syna ku podobenství svému", neboli se stejnou zkaženou přirozeností, kterou sám měl poté, co pojedl ze zakázaného ovoce. A zkušenost, stejně jako Písmo, dokazuje, že jsme se naprosto všichni narodili v hříchu a zkaženosti, a tedy nezpůsobilí, dokud jsme v takovém stavu, pro obecenství s Pánem Bohem. Neboť jako světlo nemůže mít

obecenství s temnotou, tak Pán Bůh nemůže mít obecenství s takovými poškvrněnými syny Belíála.

Zde se pak zjevuje cíl a záměr, proč byl Kristus zjeven v těle: skoncovat s tímto porušením, a obnovit nás do oné původní důstojnosti, v níž jsme byli na počátku stvoření. V souladu s tím prolil svou drahocennou krev, aby uspokojil spravedlnost svého Otce za naše hříchy; a proto nám i dal Ducha Svatého, který měl ještě jednou, znovu vtisknout Boží obraz v naše srdce a uschopnit nás žít s požehnaným Pánem Bohem a těšit se z Něj.

To byl ten veliký cíl příchodu našeho Pána na do svět; ba, je to jediný důvod, proč celý svět nyní ještě stále existuje. Neboť jakmile z něj bude posvěcen dostatečný počet lidí, nebesa se svinou jako jako svitek, živly se rozplynou pálivostí ohně a země pak i ty věci, které jsou na ni, vypáleny budou.

Toto posvěcení Ducha je ono znovuzrození zmíněné naším požehnaným Pánem Nikodémovi, bez něhož nemůžeme vidět království Božího. Je to to, co svatý Pavel nazývá obnovením duchem myslí své, a je to ono zřídlo svatosti, bez níž žádný neužije Pána.

Pak tedy je nepopíratelné a jisté, že musíme přijmout Ducha Svatého, nežli budeme moci být nazváni pravými údy Kristova mystického těla.

Přicházím nyní k **DRUHÉMU** bodu, ve kterém předložím některé biblické znaky, podle kterých můžeme snadno rozsoudit, zda jsme takto přijali Ducha Svatého či nikoliv.

PRVNÍ věc, kterou zmíním, je přijetí ducha modlitby a prosby; neboť to vždy doprovází ducha milosti. Sotvaže se Pavel obrátil, a "aj modlí se." A to bylo uvedeno jako argument, který měl Ananiáše přesvědčit, že byl Pavel obrácen. O Božích vyvolených je též řečeno, že "volají k Němu dnem i nocí."

A jelikož jedno z velikých úkolů Ducha svatého je usvědčit nás z hříchu, a ustavit nás v hledání odpuštění a obnovující milosti skrze plně dostačující zásluhy ukřižovaného Vykupitele, kdožkoli pocítil moci věka budoucího, probouzející ho z jeho duchovní lhostejnosti, nemůže než stále volat:

"Pane, co chceš, abych činil?" Nebo, slovy neodbytného slepého Bartimea: "Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou."

Když požehnaný Pán Ježíš přijal Ducha Svatého bez omezení, nesvědčilo o tom nic víc, než Jeho časté obracení se k trůnu milosti. Proto čteme, že se často sám modlil na hoře; že vstal přede dnem velmi ráno, tedy ještě za tmy, aby se modlil: ba, že na modlitbách strávil i celé noci. A každý, kdož se stal účastníkem téhož Ducha jako svatý Pán Ježíš, bude stejně mysli a v ničem nebude mít zalíbení tolik, jako v tom, "přibližovat se k Bohu," a pozdvihovat čistý rukou i srdcí v časté a vroucí modlitbě.

Je nutno vskutku přiznat, že o tomto duchu proseb můžeme často vnímat, jako by byl ztracen, a že na nějaký čas upadá dokonce i v těch, kteří Ducha Svatého skutečně přijali. Pro duchovní vyprahlost a neplodnost duše sami o sobě zjišťují, že vůči této povinnosti se modlit byli neteční a liknaví; ale pak si to považují za svůj kříž a stále v hledání Pána Ježíše vytrvávají, ač s rmoucením; a jejich srdce jsou přesto upnuta na Pána Boha, ačkoli pro tuto duchovního mrtvotu, o které Pán Bůh z moudrých důvodů dovolil, aby otupila jejich duši, nemohou projevit své city tak silně jako obvykle.

Pokud však jde o formálního věřícího, s ním to tak není; buď se nemodlí vůbec, nebo, jestliže vstoupí do svého pokojíku, je to s nechutí, mimo zajeté zvyky, nebo jen proto, aby upokojil nepokoj svého svědomí. Naproti tomu pravý věřící již bez modlitby nemůže žít o nic víc, než bez každodenního pokrmu. A shledává jí svou duši tak skutečně a zřetelně živou, jako je jeho tělo živeno a podporováno jídlem.

DRUHÝM znakem Písem, že jsme přijali Ducha Svatého, je nehřešení.

"Každý, kdož se narodil z Boha (praví svatý Jan), hříchu nečiní; aniž může hřešiti, nebo símě jeho v něm zůstává." Aniž může hřešiti. Z tohoto vyjádření nevyplývá, že by pro křesťana bylo zcela nemožné zhřešit, neboť je nám řečeno, že "v mnohém zajisté klesáme všichni." Znamená to jen tolik: že člověk, jenž se opravdu znovuzrodil z Boha, nehřeší úmyslně, natožpak aby byl navyklý v jej činit neustále. Neboť jak může ten, kdo je mrtev hříchu, jako je každý obrácený člověk, v něm nadále žít?

Je pravda, že člověk, který se znovuzrodil z Boha, může skrze nenadále přepadení nebo prudkost pokušení upadnout ve skutek hříchu: vizme

Davidovo cizoložství nebo Petrovo zapření svého Mistra. Ale pak stejně jako oni opět rychle povstane, vyjde ze světa a hořce pláče; smývá vinu hříchu slzami upřímného pokání, spojeného s vírou v krev Jezukristovu; dává si dvojnásobný pozor na své další cesty a prohlubuje svatost v bázni Boží.

Význam tohoto apoštolova vyjádření, že člověk, který se narodil z Boha, nemůže hřešit," byl vhodně ilustrován na příkladu chamtivého světáka, jehož obecnému sklonu jsou hojná štědrost v přímém opaku; pokud si však při nějaké neočekávané, náhlé příležitosti, zahraje na marnotratníka, okamžitě lituje své chyby s dvojnásobnou péčí se navrácí opět ke svému lakomství. A tak to je s každým, kdo se znovuzrodil: spáchat hřích jde proti obvyklému rámci a tendencím jeho mysli, stejně jako velkorysost proti sklonům lakomce; ale kdykoliv je vlákán do hříchu, okamžitě se s dvojnásobným zápalem vrací ke svým povinnostem a přináší ovoce hodné pokání. Neobrácený hříšník je naproti tomu zcela mrtev ve vinách a hříších: nebo, pokud se ze světských, sobeckých motivů zdrží velikých hříchů, stále zde však zůstává nějaké pravé oko, které nevylopne, nějaká pravá ruka, kterou neutne, nějaký mámvý Agag, kterého nebude Pánu Bohu obětovat, čímž je usvědčen, že je jen pouhým Saulem, a proto, ať už si činí jakékoli nároky, že je to s ním jinak, doposud neobdržel Ducha Svatého.

TŘETÍ znak, podle kterého můžeme poznat, zda jsme přijali Ducha Svatého, je naše vítězství nad světem.

"Všecko zajisté, což se narodilo z Boha, (praví apoštol), přemáhá svět." Světem máme rozumět jak sv. Jan vyjádřil, "všecko, což jest na světě, žádost těla, a žádost očí, a pýcha života." A přemáháním toho je míněno naše zřeknutí se jich, abychom je nenásledovali či jimi nebyli vedeni; nebo kdož se narodil shůry, si zamiloval svrchní věci, cítí ve své duši Boží přitahování, které mocně táhne jeho mysl k nebesům; a jako jelen řve po tekutých vodách, tak duše jeho dychtí po těšení se ve svém Bohu.

Ne, že by byl tak zaujat záležitostmi příštího života, aby zanedbával povinnosti života tohoto; ne, vskutku duchovní člověk nesnese strávit byť jeden den v zahálce, ale když pracuje o pokrm, kterýž hyne, na prvním místě pečuje, aby si zajistil to, co přetrvává k životu věčnému. Nebo,

povýšil-li jej Pán Bůh nad jeho bratří, jako Mojžíš, Josef a Daniel na sebe nicméně pohlíží jako na hosta a příchozího na Zemi: obdrževše princip nového života, chodí vírou a ne skrze vidění; a majíce svou naději plnou nesmrtelnosti, může pohlížet na všechny věci zde na zemi jako na marnost a trápení ducha. Stručně řečeno, ač je ve světě, není z tohoto světa, a jelikož byl stvořen, aby se radoval v Pánu Bohu, tak nic než Pán Bůh sám nemůže jeho duši uspokojit.

Navěky požehnaný Pán Ježíš byl dokonalým příkladem přemáhání světa. Neboť, ač všude chodil, dobře činíc, a vždy žil jako v návalu a tlačenci, přesto všude, kde byl, směřovalo Jeho obcování k nebesům. Podobně i ten, jenž je spojen s Hospodinem v jednom duchu, bude tak řídit své myšlenky, slova a činy, že všem prokáže, že jeho obcování je v nebesích.

Naopak neobrácený člověk, jsouc ze země, je zemský; a nemajíc žádný duchovní zrak k rozeznání duchovní věci, vždy hledá štěstí v tomto životě, kde nikdy nebylo, nebude a ani nemůže být k nalezení. Jelikož není zrozen shůry, je podroben duchem přirozené slabosti: kletba hada se stává jeho volbou a tak žere prach země po všechny dny života jeho.

ČTVRTÝ znak Písem, že jsme přijali Ducha Svatého, je milování se se navzájem.

"My víme (říká sv. Jan), že jsme přeneseni ze smrti do života, nebo milujeme bratří." "Po tomť (říká Kristus sám) poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým." Láska je naplněním evangelia, jakož i zákona: "Bůh láska jest, a kdož v lásce přebývá, v Bohu přebývá, a Bůh v něm."

Ale touto láskou nemáme rozumět pouhou přirozenou jemnost a něhu nebo lásku založenou na světských motivech (neboť tu může mít i přirozený člověk); ale lásku vůči našim bratrům, vyvěrající z lásky vůči Pánu Bohu: milovat všechny lidi obecně pro jejich vztah k Pánu Bohu, a především milovat dobré lidi pro projevy působení milosti, které v nich vidíme, a proto, že v upřímnosti milují našeho Pána Ježíše.

To je křesťanská láska a to nové přikázání, které dal Kristus svým učedníkům. Nová ne ve svém předmětu, ale v motivu a příkladu, na němž se zakládá, a to Pána Ježíše Krista. To je ta láska, pro kterou byli prvotní

křesťané tak známí, že se stala příslovečnou: Vizte, jak se tito křesťané navzájem milují. A bez této lásky, byť bychom vynaložili vše naše zboží na pokrm pro chudé, a svá těla ke spálení, nic nám to neprospěje.

Tato láska se dále neomezuje na žádnou určitou skupinu lidí, ale je nestranná a obecná: láska, která miluje Boží obraz všude tam, kde jej uzří, a která se neraduje z ničeho tak, jako z toho, vidět přícházet Kristovo království.

Je to láskou, kterou Pán Ježíš Kristus miloval lidstvo: Miloval všechny, i ty nejhorší z lidí, jak ukazuje jeho nárek nad těmi, kteří zatvrzele zůstávali převrácenými; ale tam, kde viděl i tu nejmenší tvářnost Božího podobenství, tu duši miloval obzvlášť. Proto čteme, že když uslyšel mladého muže říci: "Toho všeho jsem ostříhal od své mladosti," že do té míry si ho zamiloval. A když viděl jakýkoli ušlechtilý příklad víry, byť v setníkovi a žene syrofenitské, odcizených od společnosti Izraele, což o Něm není řečeno, že se mu podivil, zaradoval se v něm, hovořil o něm a pochválil jej? Tak každý duchovní učedník Pána Ježíše Krista srdečně přijme všechny, kteří uctívají Pána Boha v duchu a v pravdě, jakkoliv se mohou lišit, pokud jde o věci nikoli nezbytné ke spáse.

Přiznávám, věru, že srdce přirozeného člověka se tak nerozšíří hned; a člověk mohl vskutku přijmout Ducha Svatého, (jako Jej nepochybně Petr již byl přijal, když se zdráhal jít ke Korneliovi), ač tohoto ještě nedošel; ale potom, když je člověk vpravdě v Kristu, veškerá úzkoprsost ducha v něm každého dne ubývá; zeď bigotnosti dělící na různě a stranická horlivost se víc a víc boří; a čím blíže k nebi takový přichází, tím víc se jeho srdce rozšiřuje tou láskou, která tam nebude činit žádný rozdíl mezi jakýmkoli lidem, národem a jazykem, ale kde budou všichni zpívat s jedním srdcem a jedním hlasem Tomu, který sedí na trůnu na věky.

Ale nyní již spěchám k PÁTÉMU znaku Písem, milování svých nepřátel.

"Pravím vám (říká Pán Ježíš Kristus), milujte nepřátele vaše, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, [a] dobře číňte nenávidícím vás, a modlte se za nepřátele a protivníky vaše." A tato povinnost milovat své nepřátele je tak nezbytná, že bez ní naše spravedlnost nepřesahuje spravedlnost zákoníků a farizeů nebo dokonce celníků a hříšníků. "Nebo činíte-li dobře jen těm,

kterí činí dobře vám, co více činíte než ostatní? Co činíte mimořádného? Což celníci nečiní totéž?" A tyto příkazy potvrdil náš Pán svým vlastním příkladem, když plakal nad krvelačným městem, když strpěl, aby jej vedli jako ovci na porážku, když tak mírně odpověděl zrádci Jidášovi, "Jidáši, políbením Syna člověka zraňuješ?" a zejména, když se v utrpení a bolesti smrti modlil za Jeho samotné vrahy: "Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí."

To je pro přirozeného člověka těžká povinnost; ale ten, kdo je učiněn účastníkem zaslíbení Ducha, ji shledá dosažitelnou a i snadnou, neboť jsme-li z Boha znovuzrozeni, musíme být jako On, a tedy se těšit z toho, být dokonalými v této povinnosti prokazovat stejným způsobem dobro našim nejhorším nepřátelům, byť ne ve stejné míře, jako je dokonalý On. On posílá déšť na zlé i dobré; slunci svému velí vzchoditi na spravedlivé i nespravedlivé; a obzvláště dokazuje svou lásku k nám, neboť když jsme ještě byli Jeho nepřáteli, poslal svého Syna, narozeného z ženy, učiněného pod zákonem, aby se mohl pro nás stát prokletím.

Po celém Písmu je roztroušeno mnoho dalších znaků, podle kterých můžeme poznat, zda jsme obdrželi Ducha Svatého, například, "smýšlení těla jest smrt, smýšlení pak Ducha život a pokoj," "Ovoce pak Ducha jestiť láska, radost, pokoj, tichost," s množstvím dalších textů stejného účelu. Ale jako je většina - ne-li všechny z nich - zahrnuta v již předložených povinnostech, troufám si tvrdit, že každý, kdo by základě nestranného zkoumání našel ve své duši výše uvedené znaky, může si být jist stejně jako by mu to řekl anděl, že jeho odpuštění je zapečetěno v nebesích.

Pokud jde o mne samotného, raději bych viděl tyto Boží projevy milosti v srdci a tyto nebeské vlastnosti zapečetěné ve své duši, než slyšet samotného anděla z nebe řkoucího ke mně: Doufej, synu, odpuštění jsou tobě hříšné tvoji.

Jedná se o neomylné svědky; tyto jsou Emmanuel, Bůh s námi, tyto tvoří onen bílý kamének, kteréhož žádný neví, než ten, kdož je přijímá; jsou závdavky nebeského dědictví v našich srdcích. Stručně řečeno, tyto jsou počátkem slávy a tou dobrou věcí, tou lepší stránkou, a když budete i nadále rozněcovat tento dar Boží, ani lidé ani ďáblové jej nám nikdy nebudou moci vzít.

Nyní přistupuji, jak bylo předesláno, ke **TŘETÍMU** bodu, abych předložil aplikaci předloženého učení vůči několika různým třídám vyznávajících křesťanů.

PRVNĚ se obracím na ty, kteří jsou mrtví ve vinách a hříších. Ach, jak bych nad vámi mohl naříkat jako náš Pán naříkal nad Jeruzalémem? Nebo běda! Jak musíte být vzdáleni od Pána Boha? Jakou ohromnou práci musíte dokončit vy, kteří místo toho, abyste se dnem i noci modlili, se modlíte jen zřídka nebo vůbec? A místo toho, abyste se znovuzrodili z Boha, abyste nehřešili, jste tak hluboce klesli do přirozenosti d'áblů, že se tomu vysmíváte? Nebo místo přemáhání světa, abyste jej nenásledovali a nebyli jím vedeni, neustále pečujete o své tělo k vyplňování žádostí jeho? A místo toho, abyste byli vybaveni Pánem Bohu připodobněným sklonem milovat všechny lidi, dokonce i své nepřátele, máte svá srdce plná nenávisti, zloby a msty, a vysmíváte se těm, kteří jsou upřímnými následovníky pokorného Pána Ježíše. Což si, ó hříšníci, myslíte, že Pán Bůh vpustí takové poškrvněné ničemy před své oči? Nebo, měl-li by vás vpustit, což se domníváte, že byste v Něm mohli najít jakékoliv potěšení? Ne; nebe samotné by pro vás nebylo nebem; d'ábelské sklony, které máte ve svých srdcích, by způsobily, že veškerá duchovní radost z oněch požehnaných domů by vás nemohla učinit šťastnými. Abyste se mohli stát blaženými účastníky tohoto nebeského dědictví svatých ve světle, je vyžadováno, abyste se k tomu stali způsobilými; dosažení čehož by mělo být hlavní činností vašeho života.

Je pravda, že i vy, stejně jako spravedliví, v jistém smyslu užijete Pána Boha; (všickni my zajisté ukázati se musíme před soudnou stolicí Kristovou), ale vy ho musíte užít jen jednou, a potom nikdy více. Neboť jakož v sobě nosíte d'áblův obraz, s d'ábly též musíte dlít, jsouce stejné přirozenosti, musíte sdílet stejnou záhubu. "Protož činite pokání, a obraťte se, aby byli shlazení hříchové vaši." Hleďte, abyste přijali Ducha Svatého, než odsud odejdete: jak jinak uniknete věčnému zatracení pekla?

Za DRUHÉ mi dovolu se obrátit k těm, kteří klamou sami sebe falešnou nadějí spásy. Někteří se pro vliv dobré výchovy nebo proto, že je Prozřetelnost zadržovala, nerozeběhli do tak velkých prostopášností jako jiní lidé a myslí si tedy, že nepotřebují přijmout Ducha Svatého, ale pochlebují si, že jsou vskutku znovuzrozeni.

Ale prokazujete to nesením ovoce Ducha? Modlíte se bez přestání? Nehřešíte? Přemáháte svět? A milujete své nepřátele, a celé lidstvo, a to stejným způsobem, jako je miloval Pán Ježíš Kristus?

Jsou-li tyto věci, bratří, při vás a to rozhojněné, pak můžete mít vůči Pánu Bohu smělou důvěru; ale pokud ne, pak, ač můžete být spořádání, nejste obrácení: ne, ještě jste v hříších vašich. Přirozenost onoho starého Adama ve vaší duši stále kraluje; a nebude-li místo ní naroubována povaha druhého Adama, nikdy Pána Boha nespatříte.

Nemyslete si tedy, že se okrášíte dobrým charakterem a společenským vzděláním, a řeknete si s Agagem, že "jistě odešla hořkost smrti;" Boží spravedlnost vás bez ohledu na to podobně jako jako Samuel rozseká na kusy. Jakkoliv můžete být v očích lidí váženi, v očích Božích očích jste jako jablka Sodomy, hnojiště pokryté sněhem, pouhé obílené hroby, navenek se jevící jakž takž hezké, ale uvnitř plné zkaženosti i vši nečistoty, a v poslední den budete tedy propuštěni se slovy: "Amen pravím tobě, neznám vás."

Ale Slovo Boží je užitečné pro potěšení stejně jako pro napravování.

Za TŘETÍ se obracím na ty, kteří jsou pod přitahujícím působením Otce, a které souží duch otroctví*, a nenalézajíce v sobě znaky dříve uvedené, volají, kdo nás vysvobodí z tohoto těla smrti?

Ale neboj se, malé stádce; ač je milost, působící ve vašem srdci, stále v počátcích, Otcí vašemu se zalíbí dáti vám království. Boží milost skrze Pána Ježíše Krista vás vysvobodí a dá vám to, po čem žízníte; On to zaslíbil a také to i učiní. Přijmete Ducha synovství, to zaslíbení Otce, neumdlíte-li; jen vytrvejte v usilování o něj, a ustavte si, že nedáte své duši klidu, dokud nebudete vědět a cítit, že jste se takto narodil shůry, a Boží Duch dosvědčí vašemu duchu, že jste děti Boží.

* Duchem otroctví (angl. spirit of bondage) je zde míněno působení Ducha Svatého v dosud neobrácených, které v nich probouzí vědomí svého hříchu, bída svého stavu, neschopnosti si nijak pomoci a potřebě vysvobození v Pánu Ježíši, a vede tedy k volání o Boží smilování (viz Řím. 8:15).

Za ČTRVTÉ a naposledy se obracím se na ty, kteří přijali Ducha Svatého se vším Jeho posvěcujícím působením milosti, a kteří jste téměř dozrálí slávy.

Buďte zdraví, blažení svatí! Nebo vaše nebe započalo již na zemi; již jste obdrželi prvotiny Ducha a trpělivě čekáte, než přijde ta požehnaná proměna, kdy bude vaše sklizeň dokončena. Vidím a obdivuji vás, byť, žel, tak vzdálen od vás; váš život je, vím, skryt spolu s Kristem v Bohu. Máte utěšení a duchovní stravu, o které hříšný, tělesný, posměvačný svět nic neví. Kristovo jho se vám stalo rozkošným a jeho břímě lehkým. Prošli jste bolestmi nového zrození a teď se radujete, že Kristus Ježíš Kristus je duchovně zformován ve vašich srdcích. Víte, jaké to je, žít v Kristu a když Kristus žije ve vás. Je tomu s vámi jako s Jákobovým žebříkem; ač jsou vaše těla na zemi, vaše duše a srdce jsou na nebesích, a skrze svou víru a neustálé rozjímání jako požehnaní andělé stále zřítě tvář Otce vašeho, jenž jest v nebesích.

Nemusím vás nabádat, abyste nadále směřovali vpřed, neboť sami víte, že v chození v Duchu je velká odměna. Spíše vás vybízím, abyste v trpělivosti ještě chvíli opanovali své duše, a Pán Ježíš Kristus vás vysvobodí od břemene těla a bude vám způsobeno hojné vjíti do věčné radosti a nepřetržité blaženosti Jeho nebeského království.

Což Pán Bůh sám ve svém nekonečném milosrdenství dejž skrze Ježíše Krista, našeho Pána: jemuž s Otcem a Duchem Svatým, třem Osobám a jednomu Bohu, budiž vzdána všechna čest, moc a sláva, na věky věků. Amen.